

[Landbrugsministeren.]

der skal lyde til dem, som danner en Driftslaaneforening, er, at de løber en stor Risiko, for det er dem, der har Ansvaret, det er dem, der skal betale, hvis det gaar galt. Staten skal kun betale 5 pCt., de har selv henlagt 5 pCt., men hvad der tabes derudover, skal de betale. Jeg beder om, at man ikke prøver paa at tilsløre dette Forhold, heller ikke ved her at tale om, hvad der kan ske, hvis det kommer til at knibe. Tabet hæfter de paa-gældende Medlemmer selv for, og de skal have at vide, hvad Risiko de paatager sig. Det ærede Medlems Udtalelse om, at de kautionerer for hinanden ligesom de to Mand ved Auktionen, er — det maa det ærede Medlem vide, hvis han kender Forholdene — ganske uberettiget. Saadan gaar det slet ikke til. Jeg har haft Lejlighed til at se Folk, som jeg personlig kender, gaa ind i en Driftslaaneforening, og jeg tør sige, at deres Ansvar er blevet dem godt nok foreholdt, de ved, hvilken Risiko de er gaaet ind i, og jeg tror, der passes meget godt paa i saa Henseende. I øvrigt har jeg med Tilfredshed bemærket, at det ikke blot er en Betragtning af en Landmands Solvens, dette, om han har en Formue ved Siden af den Gæld, han har paa sin Ejendom, der er afgørende, men at man først og fremmest spørger, om den Mand og Kone, det drejer sig om, selv om de sidder haardt i det, kan arbejde sig igennem, hvis de faar en Haandsrækning. Og jeg har set Eksempler paa, at man har nægtet Folk Optagelse, selv om de havde en Formue ved Siden af deres Gæld, idet man har sagt: Nej, jeres Bedrift er af en saadan Beskaffenhed, at vi ikke har Tillid til jer. I er af den Slags, der gaar bag ud. Jer vil vi ikke tage med. Se, det mener jeg netop er den rigtige Fremgangsmaade.

Det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (Jensen [Aale]) udtalte, at Sikkerheden var minimal. Jeg skal hertil sige, at næst efter Kreditforeningslaan anser jeg disse Laan for meget sikre, de er meget sikrere end tredje Prioriteter og fjerde Prioriteter, der jo har vist sig at være ret tvivlsomme. Naturligvis kan det tænkes, at der opstaar Tab, men der skal dog ske mærkelige Ting indenfor Landbruget, hvis det skal gaa galt. Først skal der tabes de 10 pCt. af den samlede Laanesum, og saa skulde der derudover tabes saa meget, at de 30—40—50—60 Medlemmer, der er gaaet ind og har kautioneret for hinanden indbyrdes, ikke kan bære Tabet.

I øvrigt maa jeg sige, at Socialdemokratiets Stilling til Sagen frembyder en mærkelig Selvmodsigtelse. Da vi behandlede

Lovforslaget i Fjor, lød det jo Gang paa Gang: Ja, det kan være meget godt, men hvad vil det sige, at Landmænd træder sammen og danner en Driftslaaneforening? det vil sige, at de gaar sammen og kautionerer for hinanden paa den Maade, at de, der trænger til en Haandsrækning, skubbes til Side, nu skal Staten til at laane Penge ud til dem, der ikke har Laan behov, dem, der i Forvejen er velstillede. Men hvad siger man nu? Nu siger man, at det er jo rent galt, for de tager alle dem med, der ingenting ejer. Hvis de blot vil skubbe dem ud, er Socialdemokratiet tilfreds. Jeg formaar ikke at finde Mening i det. Nu siger man ganske det modsatte af, hvad der anførtes som en meget stærk Indvending i sidste Rigsdagssamling. Nu skal Landbrugsministeren paa en helt anden Maade gribe ind, han skal personligt undersøge og tage Ansvar for, at der ikke kommer en Landmand med, som ikke er, hvad de Herrer kalder solvent. Det er altsaa lige det stik modsatte Standpunkt. Om Socialdemokratiet vil høste Paaskønnelse i Landbrugskredse, fordi det har forsinket Sagens Behandling over en Maaned, blot for at manifestere denne Modsigelse, det tvivler jeg noget paa. Sidste Vinter hed det fra socialdemokratisk Side: vi maa endelig have Kriseforslag for Landbruget — det viste en Omsorg for Landbruget, som var i høj Grad paaskønnelsesværdig —, men nu i Aar, da man ved, at en hel Række Driftslaaneforeninger staar færdige til at gaa i Gang, haster det slet ikke, saa kan man godt trække Sagen ud. Derfor henstiller jeg, at man nu ikke ogsaa her i Landstinget prøver paa at trække Sagen ud, og det henstiller jeg saa meget stærkere til det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (Jensen [Aale]), som det Ændringsforslag, der er blevet stillet i Folketinget, jo er fuldkommen ligegyldigt i den Forbindelse, det ærede Medlem omtalte. Det giver ikke den mindste Smule større Sikkerhed, der staar ikke noget om, hvorledes Udvalgene skal gaa frem, Forslaget tilføjer intet ud over, hvad jeg som Landbrugsminister har sagt til Udvalgene, idet jeg nemlig har sagt: Saadan og saadan er jeres Opgave, og saaledes skal I bære jer ad. Denne Redegørelse var Udvalget i Folketinget ogsaa tilfreds med, Socialdemokraterne ønsker blot, at Udvalgets Afgørelse skal være den endelige, de ønsker, at Landbrugsministeren overhovedet slet ikke skal kunne gaa imod en Udvalgsafgørelse. Ja, det vilde i og for sig være en stor Behagelighed for mig, for saa var jeg ganske an-